

BOSNA I HERCEGOVINA
 FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
 HERCEGOVAČKO NERETVANSKA ŽUPANIJA/KANTON
 ŽUPANIJSKI/KANTONALNI SUD U MOSTARU
 Broj 56 0 K 079737 25 Kž 2
 Mostar, 14.04.2025. godine

U IME FEDRACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Županijski/Kantonalni sud u Mostaru u vijeću sastavljenom od suca Alena Džaferagića, kao predsjednika vijeća, sudaca Darke Zovke i Minje Belović, kao članova vijeća i uz sudjelovanje Marijane Križanac kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Amira Džafića, zbog kaznenog djela Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi županijskog/kantonalnog tužitelja iz Konjica i branitelja optuženog Adnana Beganovića, advokata iz Mostara, protiv presude Općinskog suda u Konjicu broj 56 0 K 079737 24 K 2 od 09.01.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 14.04.2025. godine u prisustvu županijskog/kantonalnog tužitelja Sanela Pajevića i branitelja optuženog Adnana Beganovića, advokata iz Mostara, donio je

P R E S U D U

Žalba županijskog/kantonalnog tužitelja i žalba branitelja optuženog Adnana Beganovića, advokata iz Mostara se odbijaju kao neosnovane i potvrđuje presuda Općinskog suda u Konjicu broj 56 0 K 079737 24 K 2 od 09.01.2025. godine

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Konjicu broj 56 0 K 079737 24 K 2 od 09.01.2025. godine optuženi Amir Džafić oglašen je krivim zbog kaznenog djela Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, s tim da će mu se, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, u izrečenu kaznu uračunati i vrijeme provedeno u lišenju slobode od 01.08.2023. godine do 03.08.2023. godine. Istom presudom, optuženi je, na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), obavezan platiti troškove kaznenog postupka koji se odnose na troškove za medicinsko vještačenje u iznosu od 250,00 (dvijestotinepedeset) KM, nužne izdatke i nagradu punomoćnice oštećene u iznosu od 1.088,00 (hiljaduosamdesetosam) KM, nužne izdatke svjedoka-oštećene u iznosu od 80,00 (osamdeset) KM, troškove za svjedoka u iznosu od 40,00 (četrdeset) KM i sudski paušal u iznosu od 80,00 (osamdeset) KM, kao i nagradu i nužne izdatke punomoćnice oštećene, koji su nastali u žalbenom i ponovnom postupku, o kojem iznosu će Sud donijeti posebno rješenje, kada mu budu poznati potrebni podaci, dok je oštećena E.K. sa imovinskopравnim zahtjevom upućena na parnični postupak.

Protiv presude žalbu je uložio tužitelj zbog odluke o kazni. Žalbom se predlaže da se presuda preinači i optuženom izrekne adekvatna kazna zatvora.

Branitelj optuženog uložio je žalbu na kaznenopravnu sankciju te predlaže da ovaj njegovu žalbu uvaži, preinači presudu tako što će optuženom izreći blažu kaznenopravnu sankciju.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. ZKP FBiH, tužitelj i branitelj su ostali kod svih navoda iz svojih žalbi, pa je ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostupanjsku presudu zbog odluke o kazni tužitelj u žalbi ističe je optuženi kritičnog događaja oštećenu E.K. teško tjelesno ozlijedio postupajući sa direktnim umišljajem što nesporno proizlazi iz izvedenih dokaza. U odnosu na izrečenu kaznu zatvora tužiteljica navodi da je opće poznato da je nakon ovog događaja došlo do revolta i uznemirenja građana, osude javnog mijenja i održanog većeg broja protesta što su također posljedice koje prvostepeni sud nikako ne obrazlaže, te da su ove okolnosti mogle uticati prilikom odmjeravanja kazne optuženom kako bi se postigla generalna i specijalna prevencija.

U odnosu na iste okolnosti, branitelj optuženog u žalbi navodi da je prilikom odmjeravanja kazne zatvora izostala valjana ocjena olakšavajućih okolnosti na strani optuženog a da je sa druge strane na izrečenu kaznu zatvora u trajanju od 10 mjeseci utjecao vanjski faktor pritiska oštećene putem medija na rad suda. Navodi da je optuženi osoba koja nikad nije osuđivana, mlade dobi, obiteljskom čovjeku i ocem jednog malodobnog djeteta koji se pokajao za svoj postupak te da je zbog medijskog pritiska bio primoran prodati Hotel koji je bio u njegovom vlasništvu i sa svojom obitelji promijeniti adresu prebivališta. Branitelj ističe da su medijsko izvještavanje o ovom predmetu vrlo negativno uticali na njegovo psihičko stanje zbog čega ima akutnu reakciju na stres te da je zapao u stanje akutne depresije. Na kraju navodi da je ovakva presuda nepravedna u odnosu na optuženog i da ga ista presuda dovodi u diskriminirajući položaj u odnosu na druge optužene koji su ranije osuđivani za ista kaznena djela i uz mnogo teže posljedice.

Žalbeni prigovori tužitelja i branitelja nisu osnovani.

Ispitujući prvostepenu presudu u odluci o kazni ovaj sud je našao da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koji su od utjecaja na odmjeravanje kazne, za što je dao detaljne razloge i obrazloženja. Kako to proizlazi iz obrazloženja pobijane presude taj sud je od olakotnih okolnosti na strani optuženog našao da je priznao kazneno djelo, da je iskazao iskreno kajanje zbog učinjenog, kao i spremnost da oštećenju u realnom iznosu nadoknadi štetu koju je imala zbog njegovog postupka, da isti ranije nije osuđivan, te da je obiteljski čovjek i otac malodobnog djeteta. Također, prvostepeni sud je ocijenio pobude iz kojih je počinio predmetno kazneno djelo, odnosno činjenicu da je kritičnog dana na lice mjesta optuženi došao po imperativnom pozivu supruge, koja je bila vidno uznemirena, zbog rasprave sa oštećenom što je vidljivo na snimku sa video nadzora i koja mu je rekla da dođe za tri minuta, jer da oštećena E.K. hoće da uzme pare iz kase, o čemu je na glavnom pretresu svjedočila svjedokinja S.N., a što je vidljivo i na snimku sa video nadzora. Sud je cijenio i okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, odnosno činjenicu da oštećena nije htjela otići iz Hotela iako je to od nje, prije dolaska optuženog, tražila direktorica I.DŽ., što je i oštećena navela u svom iskazu na glavnom pretresu, navodeći da joj je direktorica rekla da ide kući, a da je ona njoj rekla da ne želi ići kući dok joj ne isplati platu (iako su bili večernji sati i nije bilo vrijeme za isplatu plate), kao i činjenicu da je i optuženi tražio od oštećene da ide, prije nego je fizički napao, što proizilazi i iz iskaza svjedokinje S.N., koji je dala na glavnom pretresu, gdje je navela da je optuženi Amir Džafić, nakon što ga je supruga nazvala na telefon, ubrzo došao i da je odmah s vrata pitao oštećenu šta je problem i da se pakuje i ide, jer da ne želi da je vidi u hotelu, a da je oštećena rekla optuženom da neće da ide dok joj ne daju plaću, pa iako joj je optuženi rekao da će plaću dobiti kad i ostali radnici i da je plaća desetog u mjesecu, oštećena je bila uporna

da plaću hoće odmah, radi čega je došlo do verbalnog sukoba između njih, koji je prerastao u fizički napad optuženog na oštećenu. Isto tako, sud je na osnovu Nalaza i mišljenja doc. dr. Ljubice Todorović, specijaliste neuropsihijatra, od 03.11.2023. godine zaključio da je predmetni događaj teško pogodio optuženog i njegovu obitelj i da je negativno uticao na njegovo psihičko stanje.

Sa druge strane prvostepeni sud je od otežavajućih okolnosti imao u vidu činjenicu da je optuženi fizički napao osobu nježnijeg spola, koja je znatno sitnije građe u odnosu na optuženog i da je bio uporan u svom fizičkom napadu, kojom prilikom je oštećenoj zadao više udaraca, te da nije odustao od napada na oštećenu ni uprkos činjenici da mu je svjedokinja S.N. govorila da prestane, zatim da je oštećenu fizički napao na radnom mjestu, u Hotelu Jablanica, koji predstavlja javno mjesto, u kojem je direktorica njegova supruga I.DŽ., a koji je njegovo vlasništvo, što proizilazi iz djela njegove izjave gdje navodi da ga je prodao, a što se može zaključiti i na osnovu iskaza oštećene E.K. i svjedokinje S. N., kao i svjedoka S.J., a što proizilazi i iz sadržaja Nalaza i mišljenja doc.dr. Ljubice Todorović specijaliste neuropsihijatra.

Dakle, imajući u vidu sve gore navedene okolnosti koje su bile od značaja za izricanje vrste i visine kaznenopravne sankcije, odnosno izrečene kazne zatvora u trajanju od 10 mjeseci, ovo vijeće ističe da je prvostepeni sud dao valjane i detaljne razloge koje u cijelosti prihvaća i ovo vijeće, stoga žalbe tužitelja i branitelja ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Kad su u pitanju tvrdnje tužiteljice da je opće poznato da je nakon ovog događaja došlo do revolta i uznemirenja građana, osude javnog mijenja i održanog većeg broja protesta što su također posljedice koje prvostepeni sud nikako ne obrazlaže, ovo vijeće napominje da će sud učinitelju kaznenog djela odmjeriti kaznu u granicama koje su zakonom propisane za to kazneno djelo imajući u vidu svrhu kažnjavanja i sve okolnosti koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti) a naročito stepen krivnje, pobude iz kojih je djelo učinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo izvršeno, ranije život učinitelja, njegove osobne prilike i njegovo ponašanje nakon učinjenja kaznenog djela (čl. 49. KZFBiH).

Kako je već prethodno i rečeno, prvostepeni sud je u skladu sa navedenom odredbom zakona, najprije utvrdio a onda i pravilno vrednovao sve ove okolnosti prilikom izricanja kazne zatvora u trajanju od 10 mjeseci, koja kazna jeste i u granicama zakonom propisane kazne i u skladu sa svim drugim okolnostima. U kontekstu gore navedenih prigovora tužitelja, ovdje treba napomenuti da osuda javnog mijenja i revolt građana u okviru dozvoljenih javnih protesta naspram svih devijantnih i protupravnih djelovanjima pojedinaca u društvu jesu općenito prihvatljivi da se izrazi društvena osuda svakog kaznenog djela, ali te posljedice kako to navodi tužitelj nemaju onaj značaj koji im on pridaje jer činjenica održavanja protesta i revolt građana nikako ne smiju biti svojevrstan pritisak na rad suda, koji je u obavezi da nakon što utvrdi krivnju, izrekne kaznenopravnu sankciju u skladu sa zakonskim odrednicama svrhe kažnjavanja, općih pravila za odmjerenje kazne kao i eventualnog njenog ublažavanja kad za to postoje zakonski uvjeti.

Neosnovani su i navodi branitelja optuženog u žalbi kad navodi da je prilikom odmjerenja kazne zatvora izostala valjana ocjena olakšavajućih okolnosti na strani optuženog te da je izrečena kazna posljedica uticaja medijskog pritiska oštećene na rad suda imajući u vidu da je sve te okolnosti koje branitelj navodi u žalbi, prvostepeni sud najprije utvrdio a onda im dao i odgovarajuću težinu. Kad su u pitanju osude drugih osoba iz drugih kaznenih predmeta na koje branitelja ukazuje u svojoj žalbi, za ista ili slična kaznena djela,

takve pravomoćne presude se mogu uzimati kao okvir za stvaranje sudske prakse u pogledu kaznene politike u sankcioniranju istih ili sličnih protupravnih ponašanja. Međutim, svaki kazneni predmet u punom svom obimu je individualan sam za sebe, gdje se u svakom konkretnom slučaju kad je u pitanju izricanje i odmjeravanje kaznenopravne sankcije imaju cijeliti sve okolnosti pod kojim je kazneno djelo izvršeno, u granicama koje su zakonom propisane za to kazneno djelo, te imajući u vidu svrhu kažnjavanja. Zbog ovih razloga, sama činjenica da je u nekom drugom kaznenom postupku i protiv drugih optuženih došlo do izricanja blaže kazne zatvora nego li u konkretnom predmetu, ne može značiti da je optuženi doveden u diskriminirajući i neravnopravan položaj u odnosu na druge osuđene osobe, stoga se navodi branitelja izneseni i u ovom pravcu imaju ocijeniti kao neosnovani.

Ovaj sud nalazi da navedeni žalbeni prigovori tužiteljice i branitelja nisu doveli u pitanje pravilnost odluke o kazni koja je pobijanom presudom izrečena optuženom. I po ocjeni ovog suda kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, koja je prvostepenom presudom izrečena optuženom, pravilno je odmjerena, jer u svemu odgovara težini učinjenog kaznenog djela i stupnju kaznene odgovornosti optuženog kao njegovog učinitelja, i koja je dovoljna, ali i potrebna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz članka 42. KZ F BiH. Izrečena kazna zatvora je i po ocjeni ovog suda, neophodna da bi se njome izrazila društvena osuda kaznenog djela, utjecalo na optuženog da ubuduće ne čini kaznena djela i da se potakne njegov preodgoj, da se utječe na ostale da ne čine ovakva kaznena djela i da se utječe na svijest građana o pogibeljnosti kaznenih djela i o pravednosti kažnjavanja učinitelja.

Kako, po ocjeni ovoga suda, ne postoje razlozi zbog kojih su tužitelj i branitelj pobijali prvostepenu presudu žalbom, onda je ovaj sud na osnovu odredbe čl. 328. ZKP F BiH, donio presudu kojom je žalbu odbio kao neosnovanu i pobijanu presudu potvrdio.

Zapisničar
Marijana Križanac

Predsjednik vijeća
Alen Džaferaagić